

זְכַרְנוּ יִכְרֹךְ יִכְרֹךְ אֶת בֵּית וְגו'.
ה' זְכַרְנוּ יִכְרֹךְ - אֵלֶּה הַגְּבֻרִים,
שֶׁהָיוּ עוֹלָמִים בְּחֻשְׁבוֹן בְּמִדְבָּר,
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבָרֵךְ אוֹתָם
וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן.

בא ראה, מי שאומר שבח חברו,
של בניו, או של ממונו - צריך
לברכו ולהודות עליו בברכות.
מנין לנו? ממשא, שפתיב (דברים
א) והנכם היום ככוכבי השמים
לרב. אחר כך מה כתוב? ה' אלהי
אבותכם יסף עליכם ככם אלה
פעמים וגו'. שתי ברכות היו:
אחת - ה' אלהי אבותכם, הרי
אחת. אחר כך - ויברך אתכם
כפאשר דבר לכם. להודות עליהם,
ברכות על ברכות.

ואם הוא מונה את שבח חברו
ולא מודה עליו ברכות - הוא
נתפס בתחלה מלמעלה. ואם
הוא מברך אותו - הוא מתברך
מלמעלה. והברכה צריך לברך
אותה בעין טובה, ולא בעין רעה.
ובכל רוצה הקדוש-ברוך-הוא
אהבת הלב. ומה מי שמברך את
חברו, רוצה הקדוש-ברוך-הוא
שיברך אותו בעין טובה, בלב
טוב - מי שמברך את
הקדוש-ברוך-הוא על אחת כמה
וכמה שצריך עין טובה ולב טוב
ואהבת הלב. בגלל זה, (שם ו)
ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך
וגו'.

בא ראה, הרי פרשוה, אין
הברכה שלמעלה שורה על דבר
שנמנה. ואם תאמר, ישראל איך
נמנו? אלא כפר לקח מהם, והרי
פרשוה, והחשבון לא היה עד
שנאסף כל אותו הכפר ועלה
לחשבון. ובתחלה מברכים את
ישראל, אחר כך מונים אותו
כפר, אחר כך חוזרים ומברכים
את ישראל. נמצא שישראל
מתברכים בתחלה ובסוף, ולא עולה בהם מגפה.

אֵלֶּיךָ גּוֹבְרִין. דְּהוּוּ עָאֲלִין בְּחוּשְׁבְּנָא דְּמִדְבָּרָא,
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבָרֵךְ לוֹן, וְאוֹסִיף עֲלֵיהוּ
בְּכָל זְמַנָּא.

הוא חזי, האי מאן דאמר שבחא דחבריה,
דבנוי, או דממוניה, בעי לברכא ליה,
ולאודאה עליה ברקאן. מנלן. ממשא. דכתיב,
(דברים א) והנכם היום ככוכבי השמים לרב, לבתר
מה כתיב, יי אלהי אבותכם יסף עליכם ככם
אלף פעמים וגו'. תרין ברקאן הוו, חד יי
אלהי אבותכם וגו'. הא חד. לבתר ויברך
אתכם כפאשר דבר לכם. לאודאה עליהו,
ברקאן על ברקאן.

ואי איהו מני שבחא דחבריה, ולא אנדי עליה
ברקאן. הוא נתפס בקדמיתא מלעילא. ואי
איהו מברך ליה, הוא מתברך מלעילא.
וברכתא בעי לברכא לה בעינא טבא, ולא
בעינא בישא. ובכלא בעי קדשא ברין הוא
רחימותא דלבא. ומה מאן דמברך לחבריה,
בעי קדשא ברין הוא דיברך ליה בעינא טבא,
בלבא טבא. מאן דמברך לקודשא ברין הוא,
על אחת כמה וכמה, דבעי עינא טבא, ולבא
טבא, ורחימותא דלבא. בגין כך (דברים ו) ואהבת
את יי אלהיך בכל לבבך וגו'.

הוא חזי, הא אוקמוה לית ברכתא דלעילא
שריא, על מלה דאתמני. ואי תימא,
ישראל איך אתמנון. אלא כופרא נטלי מנייהו,
והא אוקמוה, וחושבנא לא הוי עד דיתפניש
פל ההוא כופרא, וסליק לחושבנא,
ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר מנאן
ההוא כופרא, ולבתר מהדרין ומברכין לוֹן
לישראל. אשתכחו דישראל מתברכין
בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהו מותנא.